

FIGYELEŐ

Pintér Lajos

Fák

Csongrádnak, városomnak

Megyünk által a Tiszán; fúj a szél,
hajunk, ingünk lobog. Tengerkék az ég.
Fúj a szél; az arcunk is ég. Megyünk
a fák tornyai iránt. Alföld, hajlong
az akác, a fűzfa, csúcsra tör a nyár.

Nyárfa, akácfa, fűzfa; ott víz
egy táska egy kisdíakot! Fut, fut, fut
egy kisdíak, elfut, visszafut, elfutna,
visszafutna már.

Tiszai árterek: Holt-tengerek. Nézd,
nézd, távolabb a réten egy lidérc:
a régi festő ott lebeg.

S lomok: városom herélt szélkakasai
kappankodnak a szemétdombon.

Elúznak, kitűznek, elúznak, kitűznek.
A föld nem az emberé; az ember a földé.
Minden dolog összefügg. Bármilyen történi,
az a föld fiaival történik, Ha az emberek
a földre köpnek, magukat köpik le –
mondja az indián.

Arcomra, testemre sárt kenek, legyek
a föld fia, legyek az indián.

Ha ezt a földet leköpöd, az arcomat
köpöd le. Ha ezt a hazát fölszántod,
az arcomat szántod föl.

Megyünk által a Tiszán; fúj a szél,
hajunk, ingünk lobog. Megyünk a fák
tornyai iránt.

Új Forrás, 2025/2.